

Zondaggroep I, 7 april 1963.

Goedenmorgen, vrienden,

U hebt misschien al gemerkt, dat er de laatste tijd wat actie begint te komen op geestelijk terrein. De actie, ach, dat is een natuurlijke ontwikkeling. De mensen zijn al heel snel geneigd te zeggen: "Nu gaat er iets bijzonders gebeuren. Nu zal het wonder plaatsvinden." En toch is het wonder eigenlijk iets, dat de mens voortdurend beleeft, maar in de geleidelijkheid der ontwikkelingen meestal aan voorbij gaat. Ik zou daarover vanmorgen het een en ander in

ALGEMENE ZIN

willen zeggen.

Wanneer wij teruggaan naar de bijbel, naar de profeten, dan treffen wij daar een beschrijving aan van de toestand, die eigenlijk ook op het ogenblik op aarde heerst. Twee grote rijken vechten met elkaar; de volkeren zijn tegen elkander verdeeld; natie valt natie aan. Dat is in de eerste en ook in de tweede wereldoorlog wel degelijk het geval geweest. Maar we lezen er ook dingen, die wel eens wat minder juist worden verstaan en die toch ergens een betekenis moeten hebben.

Zo wordt er b.v. gesproken over de schare engelen, die naar de aarde wordt gezonden; en dat gebeurt tijdens de tocht van de ruiters van de Apocalypsis. Wij kunnen dat terugvinden bij Daniël, die er het een en ander over schrijft. We vinden het terug bij Ezechiël en we vinden het ten slotte ook bij Mattheus, waar woorden van Jezus worden aangehaald, die hierop ook een toespeling zijn. En al die feiten samen worden dan door de gelovigen genaakt tot de komst van het Koninkrijk Gods op aarde.

Nu we ten we allen, dat het Koninkrijk Gods een innerlijke band is; dus een innerlijke kwestie. Het koninkrijk Gods op aarde als een theocratie is mensendroom; dat is de behoefte van de mens aan een uiterlijk gezag, aan een rechtvaardiging van zijn "ik" door de buitenwereld. Maar het Koninkrijk Gods zelf is het ontstaan van een band tussen mens en God, tussen mens en mens; een innerlijke werking, waaruit op den duur een totaal nieuw beleven en een totaal nieuw begrip wordt geboren.

In deze dagen spreken wij u veel van de lichtende Krachten, die werkzaam zijn. Het is natuurlijk dat we dat doen, want het zijn deze Krachten, die u in de eerste plaats kunnen beroeren. Het zijn deze inwerkingen van buitenaf, die in u een nieuw bewustzijn en ook nieuwe mogelijkheden en vermogen kunnen wekken. Maar achter dat alles schuilt wat u zou kunnen noemen het Koninkrijk Gods, de innerlijke verbondenheid of zo ge wilt de inwijding, waarbij dus de krachten van absolute eenheid, van een directe overdracht van alle waarden een zeer grote rol speelt. Als er veel Heren van Licht, van Wijsheid en van Kracht zich op het ogenblik op de aarde concentreren, wanneer er zeer veel grote Leraren op deze wereld spreken, wanneer de huidige wereldleraar zich opmaakt om naar ik vermoed nog voor het einde van dit jaar zijn zending in de stof te beëindigen, dat dus dat er een soort veldslag is begonnen. En altijd weer is het leven van geest en mens gebaseerd op een dergelijke strijd.

We zijn jarenlang bezig geweest om een soort laag, je zou haast zeggen een vieze, vette glibberige laag van materialisme, van aardgebonden geest, van demonie te doorbreken die de aarde heeft afgesloten. En nu eindelijk is het dus zover dat deze tegenstanders van het licht niet meer de mogelijkheid hebben om de aarde volledig te overheersen.

Maar nu zijn er de mensen. De mensen hebben jaren en zelfs hele eeuwen achtereen voortdurend geleefd onder deze dwang van aardgebonden, die alleen in de materie hun rechtvaardiging zochten; onder de demonie ook van hen, die de mens tot slaaf willen maken. En nu moet eerst in de mensheid die boodschap van bevrijding worden gebracht.

Die bevrijding is niet wat men misschien denkt de bevrijding van alle zorgen, leed en alle ellende, want de mens moet leven, hij moet leren, hij moet ervaren. Maar het is de bevrijding van een te strenge gebondenheid aan het uiterlijke. Het is een bevrijding van een beperking

van eigen denken en eigen beleven. Het is een poging om de mens te doen inzien, dat hij als persoonlijkheid met een redelijke kennis ook van zichzelf, een redelijk begrip voor zichzelf en een eerlijk begrip voor zichzelf moet grijpen naar de nieuwe wereld, de nieuwe tijd, die in hemzelf en buiten hem gestalte krijgt.

We hebben de zekerheid, dat zeer grote Meesters en Leraren zich zullen verwaardigen om via deze weg en via andere wegen hun mededelingen en boodschappen te gaan brengen. Die mededelingen en boodschappen zijn helemaal niet bedoeld als iets letterlijks, het is geen voorschrift. Neen, het is een poging om de mens los te maken, opdat hij in zich de wet vindt.

Er is een wet gegeven, die men op duizenderlei wijzen heeft geïnterpreteerd, waarover ook wij in onze tijd voortdurend spreken. Die wet is schijnbaar zo eenvoudig; "Heb God lief boven alle dingen en uw naaste gelijk uzelve."

Maar wat dat betekent, als dit volledig in praktijk wordt gebracht, dat beseffen er maar weinigen God liefhebben boven alles, dat kun je nog wel begrijpen: Het leven a.h.w. liefhebben, want het leven is ook een uiting van God. Maar dan je naaste gelijk jezelf; Geen onderdanigheid t.o.v. anderen, geen overheersing t.o.v. anderen, maar broederschap. Nu ja, dat zullen sommigen nog begrijpen. Maar dan ook een volledige opoffering van laten we maar zeggen het idee van "ik moet meer hebben dan jij", of: "dit is mijn bezit"; of; "dit is mijn recht"; of: "dat is jouw recht".

Het Koninkrijk Gods, waarover zoveel wordt gesproken is een staat waar geen recht en geen plicht bestaat, waarin alleen een wederkerige aanvaarding bestaat, waarin de wet niet meer is een dwang, die van buitenaf wordt opgelegd, maar waarin de wet eigenlijk uit jezelf voortkomt, uit je eigen wezen. De mensen van deze dagen kunnen zich dat niet voorstellen. Ze kunnen zich niet voorstellen dat het beter is met gebruiken en gewoonten te breken dan zich voortdurend angstvallig eraan vast te klampen. Ze kunnen niet begrijpen, dat het vaak beter is al je schuldbewustzijn, je berouw en je nederigheid eens een keer opzij te gooien en iets te doen dan in treurige overpeinzing en zelfbeschuldiging je voortdurend af te sluiten van de wereld. Het is dus wel een grote taak, die men op zich heeft genomen,

Nu heeft elk van die grote Leraren zo'n beetje zijn eigen inzichten, zijn eigen taak, zijn eigen vermogen. En we moeten niet denken dat wanneer b.v. Jezus, Hilarion en anderen hier komen spreken (laten we zeggen dat ze hier achter elkaar zouden komen) dat ze allen precies hetzelfde zouden zeggen; want het Koninkrijk Gods is de eenheid in veelheid en niet de eenheid die de mens zich voorstelt, de gelijkschakeling. En elk van die Leraren probeert op zijn wijze, van uit zijn idee, van zijn kracht de mensheid iets te geven van die innerlijke verbondenheid.

Dat zij dit juist in deze dagen geven, is niet zo dwaas. Want men heeft wel eens gedacht, dat Jezus alleen weende over Jeruzalem, maar heeft hij eigenlijk niet iets gezegd, waar men altijd aan voorbij ging? Namelijk, dat er nog nooit zo iets op aarde was geweest. En Jeruzalem is verwoest. Maar er zijn zoveel oude steden verwoest: 4000 jaar v. Chr. en 5000 jaar v. Chr. hebben ze ook grote steden afgebrand, 1500 jaar v. Chr. hebben ze grote steden verwoest. Kort na Christus' tijd, even voor Christus' geboorte werden grote steden plat gebrand, zodat er geen steen op de andere bleef. Men heeft altijd gedacht: Jezus heeft dat gezegd; en later weende hij over Jeruzalem, dus het ging over Jeruzalem. Maar hij heeft gezegd, dat er een kracht was, die nog nooit op aarde was geweest.

Nu doet dit mij denken aan b.v. de atoombom, aan het atoomgevaar. Zo iets, mijne vrienden, is er nog nooit geweest, ook niet in de tijd van het rijk Mu, ook niet in het fabelachtige Atlantis. Er zijn grote machten en krachten gebruikt, maar niet deze. En wat hiermee tot stand kan worden gebracht, is nog nooit tot stand gebracht. En degenen die zeggen: "Die ondergang is onvermijdelijk" (en dat zijn er heel veel), die vergeten dan ook dat Jezus niet heeft gezegd, dat dit een noodzakelijk feit was. Hij maakte de opmerking zo in de stijl van: "Wee uw wereld, indien gij u niet bekeert, indien gij het Koninkrijk Gods niet aanvaardt, dan zult gij ten onder gaan." Daarop kwam het neer.

Wanneer we naar de oude profeten teruggaan, dan horen we ook iets dergelijks; we horen dan ook dikwijls een vage aanduiding van b.v. vliegen en van vreemde krachten en stralen. Dat alles wordt dan vertaald in de termen van de tijd en het wordt heel begrijpelijk gemaakt.

Ik sprak u over Ezechiël. Deze geeft op een gegeven ogenblik een beschrijving van iets, dat als je het wat meer ontleedt meer lijkt op een helikopter dan op iets anders. Hij noemt het een visioen. Misschien is het een visioen, misschien is het een feit, dat weten we niet. Maar ergens loopt door de hele bijbel een draad; en die draad is niet alleen maar de komst van de Messias. Overal blijken flitsen van de toekomst te leven en vooral de groteren, de sterkeren, de Meesters laten iets doorklinken in hun woorden van een tijd, waarin eigenlijk alles beslist moet worden; en iedere periode heeft op haar manier gedacht, dat zij de belangrijkste tijd was. Om u een voorbeeld te geven: Toen het buskruit was uitgevonden en het eerste leger daarmee schoot, zei men: Dit is het begin van Armageddon.

Toch blijft er ergens een zekerheid bestaan, dat we a.h.w. aan de hand van punten, die voorspeld zijn, juist deze tijd en de actie van deze tijd, de kracht van deze tijd kunnen terugvinden.

"De volkeren zullen tegen elkaar opstaan, de mensen zullen onder elkander en tegen elkander verdeeld zijn." Nu, daar lijkt het veel op.

"De broeder en zuster zullen tegen elkander en tegen hun ouders opstaan. De ouders zullen elkaar verraden. Er zal strijd zijn in de families."

Als u nu eens even nagaat wat er zo is gebeurd in de afgelopen tijd, dan zou je alleen naar behoeven te denken aan de manier waarop kinderen van bepaalde politieke organisaties in totalitaire staten hun ouders aanbrengen en elkaar met aantijgingen proberen te verslaan om er zelf beter van te worden; want dat zit er dicht bij.

"De aarde zal beven."

Dat doet ze voortdurend; maar in de laatste tijd zijn er wel wat extra aardbevingen geweest en er komen er nog wel meer. Ook daar zit wel iets in,

Dat de aarde zal bloeden vinden we niet in het Christendom maar wel weer in oudere verhalen; b.v. in afleidingen van en commentaar op de Râmâyana vinden we opmerkingen, dat in de tijd daarvóór de aarde zal bloeden, dat de hemelen zullen wenen en hun tranen zullen verdrogen. Met andere woorden: er komt dus een tijd dat er zoveel uitbarstingen zijn, dat er wel neerslag is, maar dat de hemelen leeg zijn, zodat er geen voldoende waterdamp is om neer te slaan. Nu is het zo ver nog niet, maar zo hier en daar lijkt het er wel wat op.

Als we ons dan verder realiseren dat de profeten heel waarschijnlijk iets van een komende kritieke tijd voor de mensheid hebben aan gevoeld, maar dat zij niet de gehele wereld konden overzien en alleen maar plaatselijk hebben waargenomen en gedacht, dan lijkt het verdorie wel, of ze het hebben gehad over deze dagen! En als zelfs het Oude Testament en enkele van de overigens niet tot de eigenlijke Koran behorende visioenen van Mohammed alle hetzelfde zeggen en bovendien nu in deze tijd een lichtende Kracht de aarde benadert, wanneer Leraren en Meesters optreden, dan moeten we toch zeggen: Er is ergens iets bijzonders, het is een bijzondere tijd.

Wij proberen u inzicht te geven in deze dingen. Misschien doen we dat wel een beetje op z'n boerenfluitjes zo nu en dan, maar we proberen het dan toch. En als wij nu tegen u moeten zeggen: Kijk eens, er komen dus steeds meer grote Krachten, grote Leraren, die waarschijnlijk ook in dit gezelschap zullen spreken en die hun vereenvoudigde wet en leer van dit innerlijk rijk zullen brengen, dan moeten we toch wel verwachten dat er voor de mensheid als geheel en voor ieder mens in het bijzonder belevingen en mogelijkheden zijn weggelegd, die er eigenlijk nog niet zijn geweest.

Wat nu is de kern van alles wat er gebeurt? Ergens moet de disharmonie worden opgelost. Er moet harmonie ontstaan. Die harmonie kan alleen ontstaan, indien de mens met zichzelf en met de wereld harmonisch is; wanneer zijn God voor hem niet iets is, dat ver weg staat, maar een kracht, waaruit hij voortdurend put.

Dat is allemaal mooi gezegd, maar het moet worden verwerkelijkt. We kunnen erover spreken dat de mensen toch overal idealistisch streven; maar vergeet één ding niet: ze hebben een Volkenbond gehad; maar die was op alles gebaseerd behalve op dat wat belangrijk is; de innerlijke kracht, de goddelijke Kracht, de werkelijke naastenliefde. Het was een kwestie van eigenbelang. De Volkenbond ging ten onder.

Nu hebben ze de U.N.O. De mensen willen wel een wereldregering en een wereldrijk maken maar met hun eigen belangen en niet met de grote kracht van eenheid, met de liefde, het begrip voor elkaar als achtergrond. Niet met datgene, wat je dan nog niet eens God behoeft te noemen, maar wat in je leeft; je geloof, met vertrouwen in de zin van het bestaan. En daarom zullen ook die dingen moeten vallen.

Disharmonie komt voort uit de beperktheid van de mens. Wanneer je alles in hokjes en vakjes indeelt, dan komt er een ogenblik dat je niet meer kunt blijven indelen. Dan is er een teveel aan materiaal en moet je de helft gewoon laten liggen. En dan ga je werken met hetgeen je hebt, maar je vergeet die andere krachten; je scheidt onevenwichtigheid, zoals hier en daar in de wetenschap dreigt. Je kunt niet zeggen: Dit is mijn leven en dat is mijn gezin, mijn stad, mijn land, mijn volk, mijn geloof. Je kunt er geen bezit van maken. Op het ogenblik, dat je de dingen naar je toetrekt, dat je ze van jou wilt naken, moet je noodgedwongen anderen rechten ontzeggen, moet je anderen a.h.w. afstoten. En daarin zul je strijd en disharmonie veroorzaken. Het is alsof de mensheid niet beseft dat we er niet kunnen komen met een sijsteem, met een ideaal of met een handige politiek van eigenbelang en toegeven, wanneer het noodzakelijk is. De mensheid kan alleen een hoger peil bereiken, indien ze begrijpt dat harmonie wordt bepaald door vrije samenwerking: Er is niets van mij; ik heb geen rechten en ik heb geen plichten. Ik ben. Ik besta. Dat bestaan is in zichzelf mijn rechtvaardiging, maar omdat bestaan te realiseren moet ik uit mijzelf het contact zoeken met de mensheid. Dat kan ik alleen doen op basis van volledige gelijkheid.

Wanneer ik in de mensheid een antwoord wil vinden op mijn persoonlijkheid, dan moet ik toch eerst beginnen mijn wezen aan die mensheid te geven. Wanneer ik gedachten heb, dan kan ik niet zeggen dat ze beter zijn dan van een ander. Maar als ik toch een antwoord wil hebben op die gedachten, een mogelijkheid tot correctie, tot groter begrip, dan zal ik eerst moeten spreken en dan eerst kan er een antwoord zijn op mijn gedachten.

Dat is nu die wet van naastenliefde, van harmonie, die dus een grote rol gaat spelen; want al het andere is de mens zo langzaam maar zeker ontnomen. Hij meent, dat hij ontzettend rijk is. Hij denkt, dat hij veel heeft, maar als je het feitelijk bezielt, dan is het een armzalig iets. Hij heeft auto's en verkeerswegen, zeker, naar als hij zo doorgaat, kunnen de auto's vandaag of morgen niet meer rijden op de verkeerswegen, want er zijn teveel auto's en teveel mensen, die zelf haast hebben en niet aan een ander denken.

Hij heeft welvaart, natuurlijk, naar op een gegeven ogenblik kun je die welvaart alleen maar handhaven door steeds neer dingen te gaan doen, die eigenlijk niet redelijk zijn en door steeds meer voorschriften te gaan geven en steeds meer iedereen te zeggen wat hij moet doen, totdat je op den duur misschien gaat zeggen: Iedereen moet zich vandaag van 4 tot 5 amuseren, want dat is onze tijd voor amusement, en dat kunnen de mensen toch niet. Je kunt niet zoals de mensen dat doen verdergaan.

Ze hebben een hele hoop middelen, waarmee veel is te bereiken, maar ze kunnen ze niet hanteren. Ze hebben onnoemelijk veel geestelijk leven. Het gemiddeld begripsvermogen van de mens is op het ogenblik veel hoger dan b.v. 200 jaar geleden, omdat de mens meer heeft geleerd. Maar pas als hij dat begripsvermogen gaat gebruiken om werkelijk te denken, om zich te realiseren wat hij met het leven moet doen, dan heeft het zin. Anders is het alleen naar een verwarring, een verwaandheid.

En daarom komen nu al die grote krachten. De strijd, die in deze dagen wordt gevoerd, moet u dan ook niet zien als een strijd tegen de mensheid of een deel van de mensheid. Ik zou haast zeggen; het is een strijd tegen de inertie, waarmee de mens komt tot de conclusie dat hij iets meer nodig heeft dan zichzelf. De traagheid, waarmee hij afstand doet van zijn eigen idee en van meer of minderwaardigheid. En toch zal de wereld die harmonie moeten vinden.

De profetieën, die ik zo even aanhaalde, geven ons een beeld van alles wat er gebeurt, indien er geen harmonie is. Dan barst de aarde, de vulkanen werken, stormwinden razen, de aarde beeft, de zee doet gekke dingen; een disharmonie. Het kan zijn, dat de aarde dat met alle geweld wil, naar het is ook zo, dat een verstoring van het geestelijk evenwicht op de aarde daarop toch ook weer een zekere invloed heeft. Wanneer er meer harmonie is, betekent dat niet dat er geen vulkanen meer uitbarsten; maar het betekent wel, dat het gelijkmatiger gebeurt, dat er minder grote ellende, minder grote rampen zullen plaatsvinden dan in het verleden.

De tijd is gekomen dat dit mogelijk wordt. En om dat nu duidelijk te maken komen die Leraren. Ze komen de mensen niet vertellen wat ze nu moeten doen om ineens heilig en zalig en gelukkig te zijn. Ze komen de mens alleen maar vertellen, hoe hij eigenlijk door te grijpen naar zijn innerlijke kracht zijn uiterlijke wereld tot harmonie kan brengen.

Het is me helaas niet mogelijk, al zou ik het graag doen, om vandaag ook een dergelijke spreker tot u te brengen, want hun taak domineert op het ogenblik de onze. Wij zijn de voorlichters, de eenvoudige helpers van de mens, zoals hij is. Zij zijn degenen, die het zwaard van de geest proberen te sneden. In vele gevallen is dat een magisch zwaard, want het werkt met andere waarden dan u in woorden alleen kent om door te dringen tot in het diepste wezen van de mens. Wij hebben de zaak a.h.w. klaar gemaakt voor de operatie; en nu moeten die anderen beslissen hoe en wanneer. Ik had u graag althans een gebracht, maar ik kan het niet bepalen en u kunt dat niet bepalen; dat kan niemand. We hopen dat het mogelijk zal zijn om op den duur ook deze groteren te brengen tot een regelmatige lering via b.v. ons medium, althans hier in Nederland. Maar we weten niet eens, of het mogelijk is. Wij hebben het allemaal voorbereid en nu is het zover. Nu staan we ook te wachten wat ons zal worden gevraagd. En dan kan het zijn als bij een echte operatie, dat zo'n grote geestelijke chirurg tegen ons zegt: "De arterieklem, de scalpel" en dat we ons niet eens meer afvragen waarvoor, maar dat we eenvoudig moeten reageren. Dat is duidelijk. Het is onvermijdelijk. Want harmonie bereiken, een harmonie die de wereld en deze tijd a.h.w. moet onvormen tot iets nieuws, dat is ontzettend moeilijk. We kunnen ervoor vechten, dat alles mogelijk wordt. En dan kunnen we het aan de hoogste krachten overlaten of ons zelfs overgeven aan die hoogste krachten als dienaar, opdat dezen de ingreep doen, welke noodzakelijk is, opdat ze ergens de kracht genereren die dan in de verwardheid van de mens ergens een lijn brengt. Maar dan moet u één ding niet vergeten: wanneer een operatie wordt uitgevoerd door de beste chirurg, dan moet altijd nog de patiënt zelf genezen.

Zo zal het met de mensheid ook zijn. De wereld met al haar gevaren, met al haar opstandigheid en met al haar verwardheid is natuurlijk wel van belang, maar wat nodig is dat is eerst de magische invloed, de onrust die in de mens wordt gelegd, opdat hij beseft dat wat is, niet zuiver is, niet goed is. En dan moet de patiënt met die kracht in zich zich af vragen; "Wat ben ik en wat moet ik?" zoeken naar deze vrijheid van rechten en plichten, waarin hij de wereld beschouwt als een deel van zichzelf, maar ook zichzelf als een deel van de wereld, waarin hij niet meer spreekt van mijn en dijn, maar waarin hij alleen maar spreekt van noodzaak en van behoefte.

U ziet, vrienden, dat het een heel bijzondere periode is. Een periode, die heel wat vroeger is gekomen dan we hadden verwacht en toch weer later dan we hadden gehoopt. We hebben er al enkele jaren rekening mee gehouden dat dit kon gebeuren en nu het er is, nu staan we er zelf ook verbaasd over. En misschien staan we wel het meest verbaasd over datgene, wat er allemaal is gebeurd. Het lijkt vaak een nutteloos werk wat wij doen. Want u begrijpt, ik spreek niet over mezelf, omdat ik dat interessanter voor u vind dan wijding, maar om u een inzicht te geven.

Je spreekt voor de mensen, je geeft een voorbeeld. onmiddellijk probeert iedereen het op zijn manier te draaien. Je geeft een nieuw voorbeeld, weer verwringen. Je geeft er nog een, je herhaalt het nog eens en het is nog niet begrepen. Een volgende keer wordt het herhaald, het wordt door tien, twaalf sprekers herhaald, keer op keer, en al weten ze het dan wel; maar ze denken, ze hebben het essentiële niet begrepen. Dat is vaak een ontmoedigend werk. En wanneer je dan tot de conclusie komt, dat met dit alles dan toch maar het inwerken en met ingrijpen van een hogere kracht mogelijk wordt, dan sta je eigenlijk een klein beetje versted.

Het is ergens een afscheid, de tijd van je eigen activiteit, dat je het zelf moest weten en zoeken is voorbij. Dat is aan een kant een hele opluchting en aan de andere kant is het ergens moeilijk. Ik zou zeggen dat we wat dat betreft in hetzelfde schuitje zitten als u in deze dagen. U heeft ook voor uzelf gebouwd, u heeft misschien geestelijk gezocht naar een nieuwe waarde. U heeft nieuwe krachten ontdekt, u heeft gezocht naar een begrip van de andere wereld, van het voortbestaan, u bent zo druk bezig geweest en daarnaast heeft u nog gedacht aan uw stand, aan uw verplichtingen tegenover anderen en aan de verplichtingen van anderen tegenover u en nu ineens wordt je gezegd; Nu is het voorbij. Dat kun je moeilijk aanvaarden.

Wij gemakkelijker dan u, want u zit nog met een hele wereld, die in datzelfde keurslijf zit geperst.

Dan klinkt er zo'n soort commando: Staak nu naar eens al dat werk en probeer nu alleen naar eens harmonie, vreugde, schoonheid, liefde te geven. Leer de mens te leven voor de vreugde. Dan zullen wij ook ergens protesteren, eerlijk. Maar het kan niet anders. En als wij nadenken, dan vinden we het terug in alle dingen. We vinden dat terug in de Apocalypsis, maar we vinden het ook terug in wat Jezus heeft gezegd. Voorts wordt het in enkele van de z.g. Apocriefen aangehaald. We vinden het terug in de verschillende verhalen van het oude Indië. We vinden het terug in de Dodenboeken.

Wanneer we goed nadenken, goed zoeken en lezen, dan vinden we ergens de sleutel van deze dagen, en zeer kennelijk de sleutel vooral van deze periode van ontwikkeling van de mensheid. De sleutel, die dan eigenlijk zo heel eenvoudig harmonie heet en die na alles wat we hebben gedaan, gedacht en gezocht en gestreefd, ons te eenvoudig lijkt. Het is ons te simpel. Het was allemaal zo moeilijk en zo lastig en we hebben zoveel moeite gedaan om te komen waar we nu zijn. En nu zeggen ze ineens: Kijk, zo eenvoudig is het. We voelen het hier en daar misschien zelfs een beetje als een ontwaarding van ons eigen wezen. En toch zullen we moeten proberen om daar ten slotte een aanvaarding en een begrip voor te vinden. We kunnen niet steeds verdergaan met voortdurend geleerd te doen en voor de mensheid te worstelen met een systeem en voor onszelf te worstelen en ons bezig te houden met voorbehoud en met tegenstellingen, dat gaat niet. De zelfzucht en het egoïsme hoe goed ook bedoeld die zekere verwaandheid zijn de aanleiding voor al die problemen in de wereld en ook in de mens.

En nu ik dat allemaal heb verteld, zult u misschien bereid zijn om ook eens heel ernstig na te denken over wat ik nu ga zeggen, niet omdat het nieuw is, dat doet er niets aan toe of af, naar omdat het zo uitermate belangrijk is. Liefde is niet een bezit of een overgave. Het is zelfs geen volledig kennen. Het is een aanvaarding, waardoor je jezelf verenigt met iets anders.

We weten allen dat er een God is (of we hopen het), maar we willen die God altijd zien als iets dat omschreven moet worden, waar we de resultaten van moeten zien. Dit is de tijd, waarin we God moeten liefhebben boven alle dingen, dat wij die onbekende Kracht moeten aanvaarden en dat we daarop antwoord moeten geven met geheel ons wezen. Geen praten over wat God is en hoe God is en wat Hij wel doet en wat Hij niet doet en wat Hij wel wil en wat Hij niet wil, naar eenvoudig een liefdevol aanvaarden dat Hij bestaat, dat Hij er is, dat Hij werkt in ons. Een aanvaarden, dat Hij of Het of het Onbekende op die aanvaarding een antwoord geeft, dat niet is uit te drukken in woorden en in gedachten maar dat als een soort gevoel, als een soort kompasnaald in ons innerlijk ons doet kiezen datgene wat juist is.

En zo moeten wij ook onze naaste liefhebben gelijk onszelf. We moeten met de mens harmonie vinden. Die harmonie kunnen we nooit vinden, indien we uitgaan van wat wij zijn of zelfs van wat die anderen zijn, want dat impliceert een oordeel. Wij moeten zonder voorbehoud bereid zijn om die ander te aanvaarden, om alles wat er in hem leeft aan goeds, aan kracht, aan vreugde in onszelf te erkennen. En dan behoeven we dat ook niet in woorden te omschrijven, want ook dat wordt weer snel kritiek. Het is een woordloze verhouding, een gevoel waarmee je de wereld tegemoet treedt. En zoals een, die liefheeft alle dingen kan vergeven, zo moet je die mensheid dus ook elke mens en elk wezen afzonderlijk alles kunnen vergeven. Dat is heel erg moeilijk. Je moet het de mensen kunnen vergeven, dat er een Dachau is geweest. Je moet het de mensen kunnen vergeven, dat ze je carrière hebben gebroken. Je moet het de mensen kunnen vergeven, dat ze misbruik hebben gemaakt van je goedheid of dat ze je niet hebben erkend voor wat je bent en dat ze je je waardigheid ontnemen. Je moet vergeten, hoe jij bent in de ogen van die mensen en je moet vergeten, hoe die mensen jou toe lijken. Je moet ze zien als iets, waarmee je werkelijk samen kunt werken. Je moet je steeds afvragen: Op welke manier kan ik meer zijn voor meer mensen? En niet; Hoe kunnen meer mensen meer zijn voor mij? Je moet steeds weer zeggen: Ik heb mezelf lief, natuurlijk, ik ga mezelf niet te gronde richten, maar ik leef alleen in en door anderen. Ik kan mezelf niet genoeg zijn.

Een heel oude waarheid; en het is iets waar u waarschijnlijk zo'n beetje langs loopt. Het is een mooie theorie, maar per slot van rekening, dat kun je niet doen. Als iemand zegt: "Ik heb het koud," dan kun je toch niet zeggen: Hier heb je mijn jas. Dan vat je misschien zelf kou. Begrijpt u wat ik bedoel? En juist dit moet verdwijnen. We moeten geen verschillen meer zien. We moeten de verschillen aanvaarden, als ze bestaan, maar we moeten ze niet gaan zoeken of

zien. We moeten niet oordelen, we moeten leven voor anderen. En alles wat we bezitten aan kennis, aan macht, aan wijsheid, aan mogelijkheden, is natuurlijk voor onszelf, maar het is ook voor anderen.

Dat is het begin van deze tijd; de omstelling op een nieuw bestaan, waarbij je je niet meer afhankelijk stelt van anderen, van het lot of van het zijnde, maar waarbij je alleen in jezelf de liefde voor God kent. waardoor je een kompas hebt, iets dat je zegt: Nu is het goed, zo moet ik doen, zo moet ik antwoorden. En dan daarbij de hele wereld, de hele mensheid, het hele leven, die jij a.h.w. tegemoet treedt, waarbij je niet wacht, of je wordt genood, maar waarbij je a.h.w. zegt: Ik wil dienen. Ik heb u lief, mensheid. O, het is heel moeilijk.

Maar dan zijn we er nog niet, want liefde is een eigenaardig mengsel. U weet dat misschien wel uit het persoonlijk leven. Liefde is een mengsel van ergernis, van smart, van vreugde, van verrukking, van zelfvergetelheid en egoïsme. Liefde is eigenlijk zo gewoon - aards gezien - een kwestie van geven en nemen, waardoor een harmonie, een evenwicht ontstaat. Maar als wij geen vreugde hebben en de vreugde ontkennen, wanneer wij alleen maar a.h.w. ons bezighouden met een daadloos evenwicht, dan bezitten we geen kracht; we kunnen dan niet geven; er is niets. Je moet de vreugde van het leven weten te vinden. En dat is soms heel lastig, omdat het leven op zichzelf vaak heel moeilijk is en toch moet je innerlijk blij weten te zijn. Blij a.h.w. als een vogel, die kwinkleert tegen de zon. Blij als een kind, dat helemaal niet nadenkt over wat straks komt, maar dat de vreugde van het ogenblik kent. Blijheid in je leven te vinden, niet op basis van hebben of verwerven, maar alleen omdat je deel bent van de wereld, dat is de tweede fase, die noodzakelijk is.

Als je dat zo vertelt, dan zegt iedereen; "Ja, het is mooi!" Maar als ze erover nadenken, dan zegt iedereen; "Ja, wat moeten we ermee doen? Hoe brengen we het in praktijk?" Dat "hoe" wordt dan misschien de grootste moeilijkheid. Het is grotendeels uw eigen zaak. We kunnen wel proberen praktisch te zijn, maar wij kunnen u toch niet zeggen hoe u moet leven. Niemand kan u van buitenaf de harmonie opleggen en dan verwachten dat ze in u bestaat. U moet het zelf doen. En alles wat hier is gezegd, dat lijkt dan wel mooi, maar het is erg onpraktisch. Ik verzeker u echter, dat het praktisch is. Ik verzeker u, dat u daarin de juiste manier van leven en werken kunt vinden. Maar u bent het die moet zoeken. We zullen het heel eenvoudig stellen:

Er is niets buiten de scheppende macht, die u uitblust en herschept en die u harmonie kan geven niets buiten uw eigen wezen.

Er is niets dat u inzicht kan verschaffen, niets dat u bewustwording kan verschaffen buiten uw eigen wezen. Gij zijt zelf het middelpunt van uw wereld en die moet er een zijn van harmonie. Daar moet het Koninkrijk Gods worden geopenbaard en dan moet dat van het middelpunt uitgaan; en dat middelpunt zijt ge zelf, als ego.

Geef van uit uzelf de harmonie aan de wereld. Tracht aan een ieder meer harmonie, meer levensvreugde te schenken.

Probeer steeds sterker en vreugdiger te leven.

Erken, dat alle zorgen op zichzelf, alle tegenslagen en alle ellende niet de verstoorders van de harmonie zijn, maar weer een mogelijkheid te meer om door die intense liefde voor het leven, voor God, voor alle dingen a.h.w. nog meer te zijn en meer vreugde te scheppen.

Dat is nu het hele verhaal. Ik kan het niet zoals sommige van onze Meesters het met die wonderlijke achtergrond doen. Ik kan het u misschien gaan uiteenzetten op grond van bijbelteksten, maar dan zal iemand zich al heel gauw gaan afvragen, waar ik nu eigenlijk bij hoor: bij Jehova's getuigen of bij de Methodisten e.d.. Ik kan het u gaan uiteenzetten op filosofische basis, en dan zal onmiddellijk iemand vragen, of ik me wel eens heb beziggehouden met Hegel en Kant. Ik kan er wel honderd methoden voor vinden, maar ik kan u niet iets geven, dat een Meester u geeft, omdat hij de grootste eenvoud vindt; en achter die grootste eenvoud a.h.w. de doordringing van de kracht, die in hem leeft. Want hij is een sterker middelpunt van de wereld voor u dan ik ooit kan zijn. Hij kan meer geven uit zichzelf dan ik volgens mijn bewustzijn thans kan doen. Maar de boodschap, die hij u geeft, de woorden en begrippen, die hij u kan geven, zullen nooit veel verschillen van hetgeen ik u nu heb gezegd.

Orde der Verdraagzamen

Het is een tijd van verandering en vernieuwing. Goed. Dan is het ook een tijd van wat men kan noemen het Koninkrijk Gods of de Verborgen Tempel of het Geheime Rijk. Want in de mens zullen wijsheid en kracht met elkaar huwen en ze zullen voortbrengen het wondere kind der harmonie, waar God spreekt tot de mensen.

Zo, en nu hoop ik dat ik u niet heb verveeld. Wanneer u in de toekomst op de verschillende zittingen soms in contact komt met zo'n Meester, probeer dan eens niet al te veel te luisteren naar wat hij zegt, maar te ondergaan wat hij is. Ik denk, dat u dan met een zekere genegenheid zult antwoorden. Dat u zult ontdekken, dat er een grote liefde in schuilt voor u en voor allen, waarop u een antwoord kunt geven,, en dat is een begin van harmonie.

En nu wens ik u allen een prettige zondag toe. Ik zou zeggen: maak er een aangename dag van, waarbij je als mens de zon apprecieert zonder de wind te vergeten.